

|                            |                                |
|----------------------------|--------------------------------|
| Súd:                       | Najvyšší súd SR                |
| Spisová značka:            | 6SŽ/20/2013                    |
| Identifikačné číslo spisu: | 9013010131                     |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 22.10.2014                     |
| Meno a priezvisko:         | JUDr. Jozef Hargaš             |
| Funkcia:                   | sudca                          |
| ECLI:                      | ECLI:SK:NSSR:2014:9013010131.1 |

## ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Hargaša a členov senátu JUDr. Ivana Rumanu a JUDr. Zdenky Reisenauerovej, v právnej veci navrhovateľa: MAC TV s.r.o., so sídlom Brečtanová 1, Bratislava, IČO: 00 618 322, v zastúpení Advokátska kancelária Bugala - Ďurček, s.r.o., so sídlom Drotárska cesta 102, Bratislava, proti odporcovi: Rada pre vysielanie a retransmisiiu, so sídlom Dobrovičova 8, Bratislava, v konaní o opravnom prostriedku navrhovateľa proti rozhodnutiu odporcu č. RP/055/2013 zo dňa 2.7.2013, takto

### rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporcu č. RP/055/2013 zo dňa 2.7.2013 **p o t v r d z u j e**.

Navrhovateľovi náhradu trov konania **n e p r i z n á v a**.

Navrhovateľ **j e p o v i n n ý** zaplatiť súdny poplatok vo výške 500 eur na účet Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vedený v štátnej pokladnici pre zasielanie súdnych poplatkov a pokút: BÚ - depozitný účet neúročený č. XXXXXXXXXXX/XXXX v lehote 15 dní od právoplatnosti rozsudku.

### Odôvodnenie

Odporca rozhodnutím č. RP/055/2013 zo dňa 2.7.2013, vydaným v správnom konaní č. 172-PLO/O-1873/2013 postupom podľa ust. § 71 zák. č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon č. 308/2000 Z. z., alebo zákon o vysielaní a retransmisii) rozhodol o tom, že navrhovateľ porušil povinnosť ustanovenú v § 16 ods. 3 písm. l) zákona č. 308/2000 Z. z. tým, že nedodal Rade na jej vyžiadanie súvislý záznam vysielania programov Experti zo dňa 4.2.2013 odvysielaného o cca 23:15 hod, Kuriér zo dňa 6.2.2013 odvysielaného o cca 20:30 hod, Dr. Dolittle zo dňa 10.2.2013 odvysielaného o cca 8:35 hod na programovej službe JOJ a súvislý záznam vysielania programovej služby JOJ zo dňa 10.2.2013 v čase od 19:15 hod do 23:10 hod, za čo mu uložil podľa ust. § 64 ods. 1 písm. d) zákona č. 308/2000 Z. z. sankciu - pokutu, určenú podľa ust. § 67 ods. 2 písm. a) zákona č. 308/2000 Z. z. vo výške 3 000 EUR. Súčasne vyslovil, že podľa ust. § 64 ods. 5 zákona č. 308/2000 Z. z. „Uložením sankcie nezaniká povinnosť, za ktorej porušenie sa sankcia uložila“ a v zmysle ust. § 67 ods. 16 zákona je pokuta splatná do 30 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia a

je potrebné ju uhradiť na účet uvedený v rozhodnutí.

Proti uvedenému rozhodnutiu odporcu podal v zákonnej lehote opravný prostriedok navrhovateľ z dôvodu, že rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, zistenie skutkového stavu, z ktorého vychádzalo správne rozhodnutie je v rozpore s obsahom spisov, rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov a v konaní odporcu bola zistená taká vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Navrhovateľ úvodom poznamenal, že odporca sankcionuje vysielateľa za to, že síce dodal požadovaný záznam ešte pred začatím správneho konania, ale neurobil tak v predpísanej lehote 7 dní, pričom vyjadril presvedčenie, že skôr vydané rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako i aktuálna rozhodovacia prax odporcu už nesleduje účel ust. § 16 ods. 3 písm. l) zákona o vysielaní, ale je len obyčajným nástrojom pre orgán verejnej moci, ako neproporcionálne trestať vysielateľa a striktné a formálne vykladať a aplikovať ustanovenia zákona o vysielaní. V súvislosti s navrhovateľovou námietkou o postihnutí konania takou vadou, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia a ohľadne nesprávneho právneho posúdenia - výkon práva neobviňovať seba samého, navrhovateľ má za to, že nie je a nebol povinný predložiť Rade záznam z vysielania a to ani na vyžiadanie Rady, nakoľko táto povinnosť neoprávnene zasahuje do práv garantovaných Ústavou SR (čl. 46 Ústavy SR) a práva na spravodlivé súdne konanie (čl. 6 Dohovoru) a to v intenciách trestnoprávnej zásady neobviňovať samého seba. Navrhovateľ vedomý si rozhodnutí Najvyššieho súdu SR ako i Ústavného súdu SR, ktorý sa obdobnou problematikou už zaoberal, zotrváva na svojom vyššie prezentovanom názore. K záveru o neexistencii rozhodnutí ESLP aplikovateľných na skutkové okolnosti zdôraznil, že pre aplikáciu eurokonformného výkladu ust. čl. 6 ods. 1 Dohovoru, podľa jeho názoru postačuje aplikovať všeobecné závery judikatury ESLP, ktorá bola uplatnená v súvislosti so zásadou „nikto nie je povinný sám seba obviňovať“, pri konaniach trestnoprávnej, daňovej a administratívnej (správnej) povahy. Judikatúra ESLP je jednoznačná v tom, že nemožno požadovať aktívnu súčinnosť pri získavaní vecných dôkazov, pred vznesením obvinenia a na akékoľvek konania, ktoré majú charakter trestného obvinenia. Navrhovateľ poukázal na rozhodnutie Funke v. Francúzsko, Allen v. Spojené Kráľovstvo, Marttinen v. Fínsko...

Ďalej má navrhovateľ zato, že účelom ustanovenia § 16 ods. 3 písm. l) zákona o vysielaní nie je kontrola dodržiavania 45 dňovej lehoty archivácie vysielaných programov ako to mylne naznačuje Ústavný súd SR vo svojom rozhodnutí IV. ÚS/47/2013, ale účelom predmetného ustanovenia je zabezpečenie podkladov ku kontrole dodržiavania všetkých povinností podľa zákona o vysielaní a najmä k vedeniu správnych konaní Rady voči regulovaným subjektom na úseku vysielania a retransmisie. Taktiež povinnosť vyplývajúca z ust. § 16 ods. 3 písm. l) zákona o vysielaní nemá vo vzťahu k Rade evidenčný a ani archivačný charakter, ktorý by bolo možné stotožniť so (zákonnou) informačnou povinnosťou. Vysielateľ má síce povinnosť archivovať záznam z vysielania po dobu 45 dní (45 x 24 hod.), ale nie každý záznam z vysielania je doručovaný Rade. Doručovanie je už selektívny proces zo strany Rady, ktorého účelom nie je evidencia ani archivácia, ale naopak kontrola z hľadiska dodržiavania povinností vyplývajúcich zo zákona o vysielaní (príp. následné možné zahájenie správnych konaní). Navrhovateľ zastáva názor, že ak je vysielateľ už v čase vyžiadania záznamu osobou „podozrivou“ musia byť garantované jej procesné práva vrátane práva neobviňovať seba samého, čiže neposkytovať aktívnu súčinnosť pri produkovanií dôkazov vo svoj neprospech. Podľa jeho presvedčenia samotná povinnosť aprobeovaná právnou normou ju nezbavuje jej možného rozporu s právami Vysielateľa garantovanými Ústavou SR alebo Dohovorom. Za rozhodujúci faktor považuje navrhovateľ „charakter“ štátneho donútenia. V tejto súvislosti poukázal navrhovateľ na právny názor prezentovaný v rozhodnutí ESLP Bykov v. Rusko. Ďalej navrhovateľ uviedol, že štátne donútenie spočíva v povinnosti dodať záznam, pričom jeho nedodanie je klasifikované ako správny delikt a navyše finančne sankcionovaný zo strany Rady v zmysle zákona o vysielaní. Navrhovateľ má však za to, že nie je relevantné, či za porušenie povinnosti hrozí trestnoprávna sankcia alebo nie, pričom hrozba trestnoprávnej sankcie nie je nevyhnutnou podmienkou na posúdenie toho, či došlo k zásahu do práva na spravodlivé súdne konanie, pretože v Slovenskej republike neexistuje trestnoprávna zodpovednosť právnických osôb. Navrhovateľ poukázal na to, že v zmysle konštantnej judikatury ESLP sa ochrana pred porušením zásady „nikto nie je povinný sám seba obviňovať“ uplatňuje nielen počas samotného správneho konania, ale už aj na konanie správneho orgánu pred vznesením obvinenia. Pričom za aktívnu súčinnosť je treba považovať akékoľvek konanie vysielateľa, ktorým poskytuje súčinnosť pri predkladaní dôkazov, ktoré môžu byť použité v jeho

neprospech.

Vo vzťahu k proporcionalite navrhovateľ zdôraznil, že pokiaľ sa jednoznačne priznáva právo Rade na vyhotovovanie záznamov z vysielania na vlastnom nahrávacom zariadení, potom nemôže existovať proporcionalita zásahu do práv vysielateľa na základe ustanovenia § 16 ods. 3 písm. l) zákona o vysielaní, nakoľko Rada má právo a povinnosť využiť všetky prostriedky na zistenie skutkového stavu veci, čiže aj vyhotovovať záznamy z vysielania na vlastnom nahrávacom zariadení. Proporcionalita zásahu nemôže byť v zmysle judikatúry ESLP tam, kde je účel sledovaný obmedzením základného práva možné dosiahnuť iným spôsobom, ktorý v nižšej miere obmedzuje vysielateľa.

Navrhovateľ vo svojom odvolaní namieta aj neprimerane a neodôvodnene vysokú pokutu za porušenie povinnosti a to najmä s prihliadnutím na rozhodovaciu prax Rady v obdobných veciach proti iným vysielateľom. Konštatoval, že napadnutým rozhodnutím Rada uložila vysielateľovi pokutu vo výške takmer 18 násobku sumy pokuty, ktorú bežne udeľuje iným vysielateľom, ktoré majú identické postavenie na mediálnom trhu. Takéto konanie Rady považuje navrhovateľ za diskriminačné a predstavuje to takú vadu rozhodnutia ktorá má vplyv na jeho zákonnosť. Postup rady, ktorý je podľa navrhovateľa diskriminačný a nedôvodný je v rozpore so zásadou právnej istoty účastníka konania, ktorý by sa mal možnosť spoľahnúť na to, že Rada bude voči nemu postupovať obdobne ako postupuje v rovnakých prípadoch proti iným vysielateľom a pokiaľ tak nepostupuje odchýlenie sa od zaužívanej praxe následne musí zdôvodniť. Rada vo svojom rozhodnutí však neuviedla z akého dôvodu je pokuta voči vysielateľovi o 18 násobne vyššia, ako voči ostatným vysielateľom za rovnaké porušenie povinnosti, čím rada podľa názoru navrhovateľa rozhodnutie nedostatočne odôvodnila.

Okrem iného navrhovateľ poukázal na to, že Rade požadované záznamy z vysielania dodal, čím došlo k splneniu požadovanej povinnosti, pričom zdôraznil, že lehota na dodanie záznamu z vysielania má procesnoprávny charakter, nejde o lehotu hmotnoprávnou, na základe ktorej by pri jej nedodržaní automaticky dochádzalo k porušeniu predmetného ustanovenia. To, že Rada sankcionuje vysielateľa za to, že si síce splnil svoju povinnosť, avšak po Radou stanovenej lehote výrazne popiera samotný účel predmetného ustanovenia. V predmetnej veci Rada disponovala záznamom z vysielania ešte pred samotným začatím správneho konania, čím sa konanie Rady javí navrhovateľovi ako šikanózne, navyše skutkový stav zistený Radou je v rozpore s obsahom spisov, nakoľko v spise sa museli nachádzať aj doručené záznamy z vysielania čo hmotnoprávne vylučuje, aby mohlo byť voči Vysielateľovi vedené správne konanie pre nedodanie záznamu z vysielania.

Navrhovateľ ďalej vo svojom odvolaní namietal, že Rada nepostupovala v súlade s konštantnou judikatúrou Najvyššieho súdu SR pri trestaní účastníkov konania, ktorí sa svojim konaním mali dopustiť „pokračovacieho správneho deliktu“ kde je úlohu Rady vydať jedno rozhodnutie a uložiť jednu sankciu za všetky čiastkové útoky. Navrhovateľ uviedol, že Rada začala nasledovné správne konania vo veci porušenia ust. § 16 ods. 3 písm. l) zákona o vysielaní; 43-PLO/O-574/2013 (k porušeniu povinnosti podľa ust. § 16 ods. 3 písm. l) zákona o vysielaní malo dôjsť dňa 27.9.2012), 95-PLO/O-811/2013 (k porušeniu povinnosti podľa ust. § 16 ods. 3 písm. l) zákona o vysielaní malo dôjsť dňa 26.12.2012), 135-PLO/O-1455/2013 (k porušeniu povinnosti podľa ust. § 16 ods. 3 písm. l) zákona o vysielaní malo dôjsť dňa 31.12.2012), 155-PLO/O-1614/2013 (k porušeniu povinnosti podľa ust. § 16 ods. 3 písm. l) zákona o vysielaní malo dôjsť dňa 9.1.2012), 172-PLO/O-1873/2013 (začatie správneho konania oznámene vysielateľovi dňa 29.4.2013), 198-PLO/O-2116/2013, 235-PLO/O-2658/2013, ktoré predstavovali rovnakú skutkovú podstatu správneho deliktu, čiastkové útoky toho istého páchatel'a boli spojené objektívnou súvislosťou ako i existencia jednotiacieho zámeru páchatel'a, pričom Rada posudzovala každé samostatne a v niektorých z nich už vydala samostatné rozhodnutia a udelila samostatné sankcie. Navrhovateľ má za to, že Rada mala všetky čiastkové útoky, ktoré sa uskutočnili pred oznámením o začatí správneho konania, čiže pred 29.4.2013 posudzovať ako jeden skutok, tieto konania spojiť a uložiť za ne jednu sankciu. Tým, že tak nepostupovala porušila princípy administratívneho trestania a nesprávne vec právne posúdila, čím zasiahla do práv vysielateľa na súdnu a inú právnu ochranu a spravodlivé súdne konanie.

Záverom navrhovateľ namietal, že Rada ako správny orgán nevykonala dôkaz - obhliadku záznamu z vysielania resp. pri vykonávaní tohto dôkazu postupovala v rozpore s ustanoveniami správneho poriadku, nakoľko nevyhotovila zápisnicu. V tejto súvislosti poukázal navrhovateľ na uznesenie Nejvyššieho správneho soudu ČR, sp. zn. 7As/57/2010-82.

Na základe vyššie uvedených skutočností navrhol, aby odvolací súd zrušil odvolaním napadnuté

rozhodnutie a vec vrátil odporcovi na ďalšie konanie a zároveň zaviazal odporcu k úhrade trov konania a trov právneho zastúpenia.

Z vyjadrenia odporcu k podanému odvolaniu navrhovateľa je zjavné, že ten považuje svoje rozhodnutie za riadne odôvodnené, vydané na základe správnych skutkových a právnych záverov. Výšku uloženej sankcie - pokuty považuje rovnako za plne odôvodnenú. V správnom konaní sa riadne vyrovnal s argumentmi navrhovateľa. Napadnuté rozhodnutie nevykazuje podľa názoru odporcu žiadne právne ani logické vady, ktoré by mohli mať vplyv na jeho zákonnosť a rovnako ani postup odporcu v predmetnom správnom konaní nevykazuje žiadne vady, ktoré by mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Vo vzťahu k navrhovateľom uvedeným rozhodnutiam ESLP Funke proti Francúzsku, Marttinen proti Fínsku, Chambaz proti Švajčiarsku, Allen proti Spojenému kráľovstvu odporca zdôraznil, že vzhľadom na obsah prejednávaných prípadov pred ESLP sa tieto na predmetný prípad nevzťahujú, nakoľko v čase vyžiadania záznamov sa nevedelo proti navrhovateľovi žiadne konanie v súvislosti s odvysielaným programom ani nebolo vyslovené žiadne dôvodné podozrenie, že mohol spáchať správny delikt. K vyžiadaniu záznamu došlo z dôvodu zmonitorovania vysielania predmetného programu.

Ďalej odporca v súvislosti s účelom ustanovenia § 16 ods. 3 písm. l) zákona o vysielaní poukázal na zákonnosť postupu Rady z dôvodu, že takýto postup zákonodarca upravil priamo v právnom poriadku konkrétne v ust. § 5 ods. 1 písm. m) zákona o vysielaní, na základe ktorého má Rada právo žiadať záznamy vysielania od vysielateľov. Samotným účelom ust. § 16 ods. 3 písm. l) zákona o vysielaní je zabezpečiť pre Radu podmienky pre efektívne vykonávanie jej zákonnej kompetencie uvedenej v ust. § 5 ods. 1 písm. g) zákona o vysielaní - dohliadať na dodržiavanie právnych predpisov v oblastiach upravených zákonom, čo znamená aj dohliadať na obsah vysielania. Aby mohla Rada túto kompetenciu vykonávať efektívne a v súlade so zásadou hospodárnosti, je potrebné, aby jej boli vyžiadané záznamy doručené včas, t.j. v požadovanej lehote a tiež aby bol doručený záznam v celej vyžiadanej dĺžke. Odporca opätovne v tejto súvislosti zdôraznil, že v čase vyžiadania záznamu a jeho doručenia nie je voči vysielateľovi v súvislosti s obsahom vyžiadaného záznamu vysielania vedené žiadne správne konanie a nie je ani vyslovené žiadne dôvodné podozrenie, že mohlo dôjsť k porušeniu zákona. Zo strany odporcu sa jedná o kontrolu dodržiavania všetkých povinností, ktoré zo zákona vysielateľovi vyplývajú.

Vo vzťahu k namietanej aktívnej súčinnosti ako aj k právu neobviňovať seba samého odporca konštatoval, že navrhovateľ vychádza pri formulovaní svojho argumentu z premisy, že záznam vysielania, ktorý poskytuje odporcovi, je ako dôkaz preukazujúci spáchanie správneho deliktu použitý proti nemu, čo je podľa jeho názoru v rozpore so zásadou „nikto nie je povinný sám seba obviňovať“ a tým aj v rozpore s jeho právom na inú právnu ochranu a spravodlivé súdne konanie. Odporca uviedol, že povinnosť uchovávať súvisle záznamy vysielania a na vyžiadanie Rady jej ich poskytnúť je upravená v ust. § 16 ods. 3 písm. l) zákona o vysielaní. Záznam vysielania, ktorý poskytuje odporcovi navrhovateľ, nie je dôkazom usvedčujúcim ho zo spáchania správneho deliktu. Záznam vysielania je podkladom pre rozhodnutie a jeho hodnota spočíva v tom, že (v zásade vždy) presne a úplne zachytáva skutkový stav. Jeho poskytnutie však nie je možné považovať za „sebausvedčenie“. Poskytnutie záznamu nie je možné podľa názoru odporcu stotožňovať s priznaním sa k spáchaniu správneho deliktu a ani s poskytnutím dôkazu o spáchaní správneho deliktu. Zdôraznil, že k podobnému názoru dospel aj Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozhodnutí 4Sž/19/2012, 8Sž/15/2011, 8Sž/29/2011. Taktiež poukázal na rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 12/2013-10 a IV. ÚS 47/2013-26, ktorý sa vyjadroval k povinnosti dodať Rade záznam vysielania. V súvislosti s aktívnou súčinnosťou má odporca za to, že v prípade poskytovania záznamov vysielania nejde o aktívne konanie v pravom slova zmysle. K obdobnému záveru dospel aj Najvyšší súd SR v rozhodnutí 3Sž/23/2012 na ktoré odporca poukázal. Vo vzťahu k sebaobviňovaniu odporca poukázal na rozhodnutie ESLP Saunders proti Veľkej Británii, pričom skonštatoval, že podľa konštantnej judikatúry ESLP poskytovanie dokumentov nezakladá rozpor s právom neobviňovať seba samého, a teda ani s právom na spravodlivý proces. Tieto dokumenty (v tomto prípade záznamy z vysielania) už v čase ich vyžiadania objektívne existovali, vysielateľ ich vytvoril z vlastnej vôle a nebol k tomu nijakým spôsobom nútený. Rada si teda od vysielateľa iba vyžiadala už existujúci záznam vysielania, ktorý vysielateľ predtým dobrovoľne prezentoval verejnosti. V tejto súvislosti podporil odporca svoju argumentáciu rozhodnutím Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Sž/25/2012-39. Konštatoval, že predkladanie záznamov vysielania má úplne inú kvalitu ako „predkladanie dôkazov proti sebe“, pričom rozdiel medzi týmito dvoma inštitútmi je zjavný aj zo samotnej skutkovej podstaty, ktorú prejednával ESLP vo veci Bykov proti Rusku. Odporca v súvislosti s právom neobviňovať seba

samého tiež uviedol, že už zo samotnej podstaty tohto práva je zrejmé, že ide o právo osôb, ktoré spáchali určitý delikt. Pokiaľ teda podľa navrhovateľa je predmetná povinnosť v rozpore s jeho právom neobviňovať seba samého v zásade tým tvrdí, že vo vysielaní, ktorého záznam si Rada od neho vyžiada, porušuje niektorú z povinností ustanovených v zákone o vysielaní, avšak z rozhodovacej praxe Rady je zrejmé, že tomu tak v skutočnosti nie je. Odporca skonštatoval, že skutočnosť, že navrhovateľ nesúhlasí so závermi NS SR a ÚS SR v jeho rozsudkoch nie je pre Radu právne významný, Rada pri vydávaní predmetného rozhodnutia postupovala zákonným postupom.

Odporca v súvislosti s namietnutým zásahom do práva na spravodlivé súdne konanie ktorý považuje za ústavné neproporcionálny zdôraznil, že hoci smie rada vyhotoviť záznam vysielania pomocou svojho nahrávacieho zariadenia, pokiaľ jej vysielateľ záznam nedodá je taktiež oprávnená si záznam vysielania od vysielateľa vyžiadať. Oba spôsoby získania záznamov vysielania môže Rada využiť. Uvedené však nič nemaní na skutočnosti, že zo znenia ust. § 16 ods. 3 písm. l) zák. č. 308/2000 Z. z. vysielateľovi vyplýva jednoznačná povinnosť poskytnúť Rade na jej vyžiadanie súvislý záznam svojho vysielania a ako ho vysielateľ Rade neposkytne, poruší tým predmetnú povinnosť. Taktiež nie je možné ustáliť konkrétne právo navrhovateľa do ktorého by mohlo byť zakotvením tejto povinnosti resp. vynucovania jej plnenia zasiahnuté. Nie je teda možné podľa názoru odporcu uvažovať o zásahu do konkrétneho práva navrhovateľa. Okrem iného podotkol, že v danom prípade zákon ani nedáva priestor na skúmanie proporcionality zásahu do práv navrhovateľa, nakoľko povinnosť ustanovená v ust. § 16 ods. 3 písm. l) zákona o vysielaní je formulovaná jednoznačne. V danom prípade vysielateľ Rade záznam vysielania neposkytol, čo automaticky zakladá rozpor so zákonom, akékoľvek ďalšie skúmanie, do akej miery rozhodnutím Rady dôjde k zásahu do práv navrhovateľa je preto z tohto pohľadu bezpredmetné.

Vo vzťahu k namietnutej výške pokuty má odporca za to, že sa s výškou uloženej sankcie náležite v odôvodnení svojho rozhodnutia vyrovnal. Pri určovaní výšky vychádzal z ust. § 64 ods. 2 zákona o vysielaní a bral zreteľ na rozsah a dosah vysielania navrhovateľa, mieru jeho zavinenia, trvanie a následky porušenia povinnosti, závažnosť správneho deliktu a samozrejme predchádzajúce uložené sankcie. Okrem iného zdôraznil, že účastník sa správneho deliktu dopustil opakovane. Zdôvodňovanie rozdielov medzi výškou uloženej sankcie v rôznych správnych konaniach týkajúcich sa rôznych účastníkov konania nie je potrebné ani účelné, nakoľko skutkové stavy boli v jednotlivých správnych konaniach rozdielne. Odporca zdôraznil, že žiaden vysielateľ zatiaľ neporušoval predmetnú povinnosť opakovane a v takom rozsahu ako navrhovateľ. Uložená sankcia podľa názoru odporcu celkom zjavne nevybočuje zo zákonom stanoveného rámca (od 167 Eur do 6 638 Eur), pričom nedosahuje ani štvrtinu stanoveného rozsahu pre uloženie sankcie. Na podporu uvedeného záveru poukázal odporca na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Sž/37/2011 ako i na rozhodnutie 2Sž/25/2012.

Odporca v súvislosti s námietkou navrhovateľa ohľadne toho, že záznam vysielania napokon Rade dodal, uviedol, že praktický výkon kompetencie vyplývajúcej z ust. § 16 ods. 3 písm. l) zákona o vysielaní je z časového hľadiska náročným procesom, nakoľko je potrebné vzhliadnuť celé trvanie dodaného záznamu a aby mohla Rada túto kompetenciu vykonávať efektívne a v súlade so zásadou hospodárnosti, je potrebné aby jej boli vyžiadané záznamy doručené včas t.j. v požadovanej lehote a tiež aby bol doručený záznam v celej vyžiadanej dĺžke. Skonštatoval, že účel predmetného ustanovenia nebol naplnený, nakoľko účastník konania nedoručil Rade vyžiadaný záznam vysielania v stanovenej lehote, ale až so značným odstupom od uplynutia lehoty stanovenej na doručenie vyžiadaných záznamov vysielania. Na podporu uvedeného poukázal odporca na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Sž/37/2011 z ktorého vyplýva okrem iného aj nasledovné; ....“Takto potom z ustanovenia § 16 ods. 3 písm. l) zák. č. 308/2000 Z. z. nesporné vyplýva, že ak vysielateľ Rade na vyžiadanie záznam neposkytne, poruší zákonom uloženú povinnosť, za čo nasleduje uloženie sankcie (§ 67 ods. 2 písm. a) zák. č. 308/2000 Z. z.)“...“Nejedná sa však...o púhu poriadkovú, či inštruktívnu lehotu zakotvenú v zákone na zabezpečenie opatrenia proti nečinnosti vysielateľa, s nedodržaním ktorej by zákon nespájal nijaké následky. Naopak ako je už uvedené vyššie, neposkytnutie záznamu vysielania na vyžiadanie Rady je sankcionované priamo zákonom o vysielaní a retransmisii (nejde o poriadkové opatrenie v zmysle procesných predpisov, keď správny poriadok ani ustanovenia o poriadkových pokutách neobsahuje).“

Vzhľadom na uvedené mal odporca za to, že účastník konania mal povinnosť doručiť Rade vyžiadané záznamy vysielania v stanovenej 7 dňovej lehote. V predmetnej veci doručil navrhovateľ vyžiadané záznamy vysielania dňa 22.3.2013, čiže v prvom prípade 31 dní a v druhom prípade 24 dní po uplynutí 7 dňovej lehoty. Skutkový stav vzťahujúci sa k možnému správne deliktu bol v momente doručenia

záznamov vysielania už nemenne daný a je časovo ohraničený márnym uplynutím 7 dňovej lehoty. Pokiaľ teda neboli požadované záznamy vysielania doručené nebola splnená povinnosť podľa ust. § 16 ods. 3 písm. l) zákona o vysielaní a teda došlo k naplneniu skutkovej podstaty podľa ust. § 67 ods. 2 písm. a) zákona o vysielaní. Obdobe k tomu tak dospel NS SR v rozhodnutí sp. zn. 3Sž/28/2012. Čo sa týka dĺžky lehoty odporca zdôraznil, že ju určuje tak, aby mohol efektívne vykonávať svoje zákonné kompetencie a povinnosti v súvislosti s monitorovaním vysielania a tiež aby táto lehota nebola neprimerane zaťažujúca pre vysielateľa. Lehotu považuje za primeranú, pričom skutočnosť dodržiavania tejto lehoty ostatnými vysielateľmi vyplýva z jej rozhodovacej činnosti. Okrem iného v súčasnosti navrhovateľ doručuje Rade vyžiadané záznamy vysielania v stanovenej lehote, čo de facto popiera jeho námietky ohľadne krátkosti uvedenej lehoty.

V súvislosti s námietkou ohľadne porušení zásad o administratívnom trestaní odporcom, odporca mal za to, že v danom prípade sa nejedná o pokračovací správny delikt a odporca preto nemal dôvod postupovať tak, ako navrhovateľ uviedol. Odporca jednak zdôraznil, že pri porušení ust. § 16 ods. 3 písm. l) zákona o vysielaní sa jednalo o omisívne konanie, kedy vysielateľ po výzve odporcu splniť si svoju zákonnú povinnosť nekonal, teda sa deliktu nedopustil svojvoľným zámerným aktívnym konaním, ale nerešpektovaním výzvy konať a ignorovaním svojej zákonnej povinnosti. Teda subjektívna súvislosť, ktorou je najmä jednotiaci zámer páchatel'a spáchať uvedený trestný čin, objektívne existovať nemohla, nakoľko páchatel' nemohol vopred vedieť, že bude vyzvaný na doručenie záznamu svojho vysielania. Rovnako absentuje objektívna súvislosť v čase, nakoľko časová súvislosť jednotlivých skutkov nemohla byť objektívne daná z vôle vysielateľa. V prípadoch popisovaných navrhovateľom je časová súvislosť spáchania náhodná, nakoľko je daná výzvou Rady na doručenie záznamov vysielania resp. jej nerešpektovaním. Odporca uviedol, že k obdobnému záveru dospel aj NS SR v rozhodnutiach sp. zn. 2Sž/25/2012, 3Sž/7/2013, 3Sž/28/2012, 4Sž/25/2012 a 5 Sž/22/2012.

Vo vzťahu k námietke navrhovateľa ohľadne nevyhotovenia zápisnice z ohliadky záznamu vysielania odporca poukázal na to, že podkladom pre rozhodnutie sú podľa správneho poriadku všetky skutočnosti, ktoré môžu prispieť k zistenému skutočnému stavu veci. Záznam vysielania je jedným z podkladov pre rozhodnutie v správnom konaní, na ktorom je jednoznačne zaznamenaný skutkový stav. Rozsah a spôsob zisťovania podkladov pre rozhodnutie určuje správny orgán. Navrhovateľ bol v oznámení o začatí správneho konania vyzvaný, aby sa vyjadril k podkladom pre rozhodnutie v správnom konaní, ktorými boli písomnosti Rady č. 689/2013 a 730/2013, ktorými si vyžiadala uvedené záznamy vysielania. Z uvedeného vyplýva, že navrhovateľ bol oboznámený s tým, čo tvorí podklad rozhodnutia. Odporca vyjadril presvedčenie, že záznam z vysielania je obdobný ako listina, ide o zvukovo obrazový, príp. inú zvukový, informáciu zachytenú na dátovom nosiči. V prípade ohliadky sa jedná naopak o odlišný dôkaz, nakoľko predmetom ohliadky môžu byť iba veci hmotnej povahy, napríklad predmety alebo nehnuteľnosti. Rada môže ohliadnuť len dátový nosič ako taký, ale nie jeho obsah. Z vyššie uvedeného teda vyplýva skutočnosť, že nebol dôvod, aby Rada o zhliadnutí záznamu vysielania spísala zápisnicu. Z vyššie uvedeného vyplýva, že odporca sa dôsledne oboznámil so skutkovým stavom veci, pričom dospel k záveru, že podklady pre rozhodnutie sú dostačujúce pre rozhodnutie vo veci. Odporca taktiež poukázal na to, že obdobná námietka bola vznesená i v konaniach vedených pre NS SR sp. zn. 2Sž/3/2009, 3Sž/66/2009, 5Sž/8/2010 alebo 3Sž/22/2012 v ktorých nebol postup odporcu spochybnený a napadnuté rozhodnutia Rady boli potvrdené. Okrem iného odporca zdôraznil, že v správnom konaní, ktoré predchádzalo vydaniu napadnutého rozhodnutia odporca nevyhotovil prepis/popis skutkového stavu, nakoľko sa v ňom ani nezaoberal obsahom doručených záznamov vysielania, pre predmetné správne konanie bola dôležitá skutočnosť, že vyžiadané záznamy vysielania neboli doručené v súlade s požiadavkami Rady. Z toho vyplýva, že Rada ani nemala o čom spísať zápisnicu, nakoľko dôležitá bola iba skutočnosť, kedy navrhovateľ doručil Rade vyžiadané záznamy vysielania.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti navrhol odporca odvolaním napadnuté rozhodnutie potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd vecne príslušný na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Rady na základe podaného opravného prostriedku, preskúmal napadnuté rozhodnutie a jemu predchádzajúce správne konanie postupom podľa § 246 ods. 2 písm. a) O.s.p. v spojení s §§ 250l a nasl. O.s.p. v rozsahu dôvodov uvedených v opravnom prostriedku a po oboznámení sa s obsahom administratívneho spisu č. 475-PLO/O-5972/2012, ako aj s obsahom písomných podaní účastníkov konania a po vypočutí zástupcov účastníkov na pojednávaní súdu dňa 22. októbra 2014 dospel k záveru,

že opravný prostriedok navrhovateľa je nedôvodný.

Predmetom preskúmacieho konania v danej veci je rozhodnutie a postup odporcu - správneho orgánu, ktorým rozhodnutím bola navrhovateľovi uložená sankcia podľa § 64 ods. 1 písm. d) zákona o vysielaní a retransmisii za porušenie povinnosti podľa § 16 ods.3 písm. l) zákona o vysielaní a retransmisii.

Z obsahu administratívneho spisu mal súd za preukázané, že odporca oznámil navrhovateľovi začatie správneho konania č. 172-PLO/O-1873/2013 vo veci možného porušenia § 16 ods. 3 písm. l) zák. č. 308/2000 Z. z. v súvislosti s tým, že nedodal Rade na jej vyžiadanie súvislý záznam vysielania programov Experti zo dňa 4.2.2013 odvysielaného o cca 23:15 hod a Kuriér zo dňa 6.2.2013 odvysielaného o cca 20.30 hod, Dr. Dolittle zo dňa 10.2.2013 odvysielaného o cca 8:35 hod na programovej službe JOJ a súvislý záznam vysielania programovej služby JOJ zo dňa 10.2.2013 v čase od 19:50 hod do 23:10 hod. Preskúmaným rozhodnutím odporcu zo dňa 2.7.2013, č. RP/055/2013 bola navrhovateľovi za porušenie povinnosti ustanovenej v § 16 ods. 3 písm. l) zák. č. 308/2000 Z. z. tým, že nedodal Rade na jej vyžiadanie súvislý záznam vysielania vyššie uvedených programov, uložená podľa ust. § 64 ods. 1 písm. d) zákona č. 308/2000 Z. z. sankcia - pokuta, určená podľa ust. § 67 ods. 2 písm. a) zákona č. 308/2000 Z. z. vo výške 3 000 EUR.

Odvolať voči uvedenému rozhodnutiu je predmetom tohto konania, podľa tretej hlavy piatej časti O.s.p..

Najvyšší súd dáva do pozornosti, že úlohou súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti tretej hlavy Občianskeho súdneho poriadku (§§ 250i a nasl. O.s.p.) je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia. Pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie), preskúmava súd iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom.

Podľa ust. § 250i ods. 2 O.s.p., ak správny orgán podľa osobitného zákona rozhodol o spore alebo o inej právnej veci vyplývajúcej z občianskoprávných, pracovných, rodinných a obchodných vzťahov (§ 7 ods. 1) alebo rozhodol o uložení sankcie, súd pri preskúmaní tohto rozhodnutia nie je viazaný skutkovým stavom zisteným správnym orgánom. Súd môže vychádzať zo skutkových zistení správneho orgánu, opätovne vykonať dôkazy už vykonané správnym orgánom alebo vykonať dokazovanie podľa tretej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku. Do uvedenej právnej normy bola transformovaná požiadavka tzv. „plnej jurisdikcie“ ako atribútu práva na spravodlivý proces, v zmysle ktorej súd pri svojom rozhodovaní nesmie byť obmedzený v skutkových otázkach len tým, čo vo veci zistil správny orgán, a to ani čo do rozsahu vykonaných dôkazov, ani ich obsahu a hodnotenia zo známych hľadísk závažnosti, zákonnosti a pravdivosti.

Podľa ust. § 4 ods. 1 až 3 zák. č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z. z. o telekomunikáciách, poslaním rady je presadzovať záujmy verejnosti pri uplatňovaní práva na informácie, slobody prejavu a práva na prístup ku kultúrnym hodnotám a vzdelaniu a vykonávať štátnu reguláciu v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie.

Rada dbá o uchovávanie plurality informácií v spravodajských reláciách vysielateľov, ktorí vysielajú na základe zákona alebo na základe licencie podľa tohto zákona. Dohliada na dodržiavanie právnych predpisov upravujúcich vysielanie, retransmisii a poskytovanie audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie a vykonáva štátnu správu v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie v rozsahu vymedzenom týmto zákonom.

Rada je právnická osoba so sídlom v Bratislave. Pri výkone štátnej správy v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie má postavenie orgánu štátnej správy s celoštátnou pôsobnosťou v rozsahu vymedzenom týmto zákonom a osobitnými

predpismi. 7)

Podľa ust. § 5 ods. 1 písm. h), m) zák. č. 308/2000 Z. z. do pôsobnosti rady v oblasti výkonu štátnej správy patrí, ukladať sankcie vysielateľom, prevádzkovateľom retransmisie a poskytovateľom audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie, ako aj tým, ktorí vysielajú alebo prevádzkujú retransmisiu bez oprávnenia, žiadať záznamy vysielania od vysielateľov v prípade potreby.

Podľa ust. § 16 ods. 3 písm. l) zák. č. 308/2000 Z. z., uchovávať súvislé záznamy vysielania počas 45 dní odo dňa ich vysielania v zodpovedajúcej kvalite; na vyžiadanie rady poskytne vysielateľ záznam vysielania na zvyčajnom technickom nosiči, ktorého druh určí rada v licencií po dohode s vysielateľom,

Podľa ust. § 64 ods. 1 písm. a), b), c), d), e) zák. č. 308/2000 Z. z., za porušenie povinnosti uloženej týmto zákonom alebo osobitnými predpismi 7) rada ukladá tieto sankcie:

- a) upozornenie na porušenie zákona,
- b) odvysielanie oznamu o porušení zákona,
- c) pozastavenie vysielania alebo poskytovania programu alebo jeho časti,
- d) pokutu,
- e) odňatie licencie za závažné porušenie povinnosti.

Podľa ust. § 67 ods. 2 písm. a) zák. č. 308/2000 Z. z., rada uloží pokutu vysielateľovi televíznej programovej služby okrem vysielateľa prostredníctvom internetu od 165 eur do 6 638 eur a vysielateľovi rozhlasovej programovej služby od 99 eur do 1 659 eur, ak neposkytol rade požadovaný záznam vysielania [§ 16 ods. 3 písm. l)],

Podľa ust. § 71 ods. 1 zák. č. 308/2000 Z. z., na konanie podľa tohto zákona sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní 49) okrem ustanovení § 23 v časti nesprístupnenia zápisníc o hlasovaní a § 49, 53, 54, 56 až 68 zákona o správnom konaní.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po oboznámení sa s obsahom spisu dospel k záveru, že s obdobnou vecou vychádzajúcou z obdobných skutkových okolností medzi tými istými účastníkmi sa už vo svojej rozhodovacej činnosti zaoberal. Konanie sa viedlo na Najvyššom súde Slovenskej republiky pod sp. zn. 6Sž/10/2013, pričom predmetom konania bolo odvolanie navrhovateľa proti rozhodnutiu Rady č. RP/022/2013 zo dňa 26.3.2013, ktorým rozhodol o tom, že navrhovateľ porušil povinnosť ustanovenú v § 16 ods. 3 písm. l) zákona č. 308/2000 Z. z. tým, že nedodal Rade na jej vyžiadanie súvislý záznam vysielania programu Súdna sieň zo dňa 17.9.2012 odvysielaného o cca 18:00 hod na programovej službe JOJ, za čo mu uložil podľa ust. § 64 ods. 1 písm. d) zákona č. 308/2000 Z. z. sankciu - pokutu, určenú podľa ust. § 67 ods. 2 písm. a) zákona č. 308/2000 Z. z. vo výške 1 500 EUR, preto odvolací súd v súlade s ust. § 250ja ods. 7 O.s.p. poukazuje na odôvodnenie predmetného rozhodnutia, ktoré čiastočne dáva odpovede na navrhovateľom vznesené námietky v odvolaní, ktorého text nasledovne uvádza;

„Najvyšší súd Slovenskej republiky v preskúmvanej veci dospel k záveru, že rozhodnutie odporcu je vecne správne. Navrhovateľ jednak namietal, že rozhodnutie odporcu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia a jednak, že v konaní bola zistená taká vada, ktorá mohla mať v vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. S uvedeným sa odvolací súd nestotožňuje. Skutkový stav nie je medzi účastníkmi konania sporný, preto sa odvolací súd sústredil na odvolacie námietky vznesené navrhovateľom. Zo zisteného skutkového stavu nepochybne vyplynulo, že navrhovateľ nedodal odporcovi na požiadanie súvislý záznam z vysielania programu Súdna sieň zo dňa 17.9.2012 odvysielaného v čase o cca 18:00 hod na programovej službe JOJ, o ktorého dodanie odporca požiadal listom zo dňa 18.9.2012, pod značkou 4656/2012, doručeného zástupcovi navrhovateľa dňa 20.9.2012.“ V predmetnej veci sa jednalo o nedodanie súvislého záznamu z vysielania programu programov Experti zo dňa 4.2.2013 odvysielaného o cca 23:15 hod, Kuriér zo dňa 6.2.2013 odvysielaného o cca 20:30 hod, Dr. Dolittle zo dňa 10.2.2013 odvysielaného o cca 8:35 hod na programovej službe JOJ a súvislý záznam vysielania programovej služby JOJ zo dňa 10.2.2013 v čase od 19:15 hod do 23:10 hod, o ktorého dodanie odporca požiadal listom zo dňa 8.2.2013, pod značkou 689/2013, doručeného zástupcovi navrhovateľa dňa 12.2.2013.

„K vyžiadaniu predmetného záznamu vysielania došlo na základe ust. § 5 ods. 1 písm. m) v spojení s ust. § 16 ods. 3 písm. l) zákona o vysielaní. Pokiaľ odporca začal správne konanie pre porušenie ust. § 16 ods. 3 písm. l) zákona o vysielaní, ktorého porušenie sa na základe zisteného skutočného stavu aj v správnom konaní preukázalo, postupoval odporca v súlade so zákonom, keď navrhovateľa pre porušenie predmetného ustanovenia sankcionoval. Navrhovateľ napriek vedomosti o rozhodovacej praxi Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako i Ústavného súdu SR v totožných veciach zotrval na svojom názore o tom, že povinnosť predložiť záznamy vysielania zasahuje do jeho práv garantovaných Ústavou SR ako i práva na spravodlivé súdne konanie (čl. 6 Dohovoru) v intenciách trestnoprávnej zásady „neobviňovať samého seba“. S uvedeným sa odvolací súd nestotožňuje a ohľadne tejto námietky poukazuje na rozhodovaciu činnosť Najvyššieho súdu SR, konkrétne rozhodnutia vydané pod sp. zn. 5Sž/18/2011, 8Sž/15/2011, 8Sž/29/2011, ktorý sa už s predmetnou argumentáciou navrhovateľa dostatočne vysporiadal a odvolací súd v predmetnej veci nezistil dôvod, prečo by sa mal odchýliť od ustálenej judikatúry. Okrem uvedeného Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojom rozhodnutí vydanom pod sp. zn. 3Sž/28/2012 s čím sa stotožňuje i senát odvolacieho súdu, konštatoval, že „porušenie zákazu donucovania k sebaobviňovaniu (nemo tenetur se ipsum accusare) môže podľa ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva viesť v určitých prípadoch k porušeniu čl. 6 Dohovoru, avšak v prejednávanej veci išlo o splnenie zákonom stanovenej povinnosti, navrhovateľka nekonala ako osoba obvinená, resp. podozrivá zo spáchania správneho deliktu v priebehu konania o správnom delikte. Preto ani nebol dôvod, aby navrhovateľka musela využiť okolnosť, vylučujúcu protiprávnosť konania, konkrétne v rámci realizácie svojho práva „neobviňovať seba samého“.

Záznam vysielania, ktorý si odporkyňa v súlade so zákonom vyžiadala, presne a úplne zachytáva skutkový stav, obsah vysielania. V čase vyžiadania si záznamu ešte neprebiehala správne konanie voči navrhovateľke. Vyžiadanie si záznamu vysielania ako jednej z foriem výkonu dohľadu nad dodržiavaním právnych predpisov upravujúcich vysielanie a jeho predloženie nie je predložením dôkazu proti sebe, ale poskytnutím informácií o svojej činnosti, s ktorým počíta všeobecne záväzný právny predpis. Takto získaný záznam, ktorý sa v správnom konaní môže stať podkladom pre rozhodnutie, nie je možné považovať za nezákonný, resp. neprípustný, ako to v podanom odvolaní navodzuje navrhovateľka.“

Odporca správne vo svojom vyjadrení poukázal na skutočnosť, že samotným účelom ust. § 16 ods. 3 písm. l) zákona o vysielaní je zabezpečiť pre Radu podmienky pre efektívne vykonávanie jej zákonnej kompetencie uvedenej v ust. § 5 ods. 1 písm. g) zákona o vysielaní - dohliadať na dodržiavanie právnych predpisov v oblastiach upravených zákonom, čo znamená aj dohliadať na obsah vysielania. Aby mohla Rada túto kompetenciu vykonávať efektívne a v súlade so zásadou hospodárnosti, je potrebné, aby jej boli vyžiadané záznamy doručené včas, t.j. v požadovanej lehote a tiež aby bol doručený záznam v celej vyžiadanej dĺžke. Okrem uvedeného z konštantnej judikatúry Najvyššieho súdu SR vyplýva záver, že za zanedbateľnú nemožno považovať okolnosť, že záznam vysielania, ktorý je vysielateľ povinný poskytnúť, predsa nie je skutočnosťou známou len vysielateľovi, ale ide o komunikát šírený verejne, spôsobom umožňujúcim oboznámiť sa s jeho obsahom širokému okruhu recipientov na multiregionálnej ploche, vysielateľ teda neprodukuje dôkaz, ktorý nie je známy, ide len o podklad pre zákonnú činnosť Rady, ktorý už všetci videli.

Odvolací súd taktiež námietku navrhovateľa o neproporcionálnom zásahu do jeho práv vyhodnotil ako nedôvodnú. Jednak nie je zrejmé do akého základného práva malo byť Radou zasiahnuté a predkladanie záznamov na vyžiadanie Rady je zákonnou povinnosťou vysielateľa, preto nie je rozhodujúce, či Rada vyhotovuje záznamy z vysielania na vlastnom nahrávacom zariadení.

Vo vzťahu k námietke ohľadne neprimerane a neodôvodnene vysokej pokute za porušenie povinnosti má odvolací súd za to, že odporca sa v odôvodnení rozhodnutia relevantným spôsobom vysporiadal so zákonnými kritériami pre určenie výšky pokuty podľa ust. § 64 ods. 2,3 zákona o vysielaní. Z rozhodnutia je zrejmé, že navrhovateľ bol už za porušenie rovnakej povinnosti sankcionovaný a teda sa správneho deliktu dopustil opakovane, taktiež sa jedná o multiregionálneho vysielateľa, pričom porušením povinnosti znemožnil odporcovi výkon jeho kompetencií. Ukladanie pokút za správne delikty sa uskutočňuje v rámci voľnej úvahy správneho orgánu (tzv. diskrečná právomoc), v ktorom správny orgán v zákonom stanovenom limite uplatní svoju právomoc a určí výšku sankcie, pričom použitie správnej úvahy musí byť v súlade so zásadami logického uvažovania. Podľa názoru odvolacieho súdu sa odporca z takto vymedzeného rámca jeho diskrečnej právomoci neodklonil, výšku pokuty určil v rámci zákonného rozpätia a svoje rozhodnutie dostatočne odôvodnil. Podľa názoru odvolacieho súdu

porovnávanie výšky uložených pokút navrhovateľom s inými vysielateľmi a tým poukazovanie na diskrimináciu nie je dôvodné, nakoľko skutkové okolnosti sú v každom prejednávanom prípade odlišné a pokiaľ rozhodnutie obsahuje dostatočné odôvodnenie výšky sankcie pri zohľadnení jej zákonných kritérií nemožno to považovať za dôvod nezákonnosti rozhodnutia.“

Vo vzťahu k navrhovateľom vznesenej námietke ohľadne procesnoprávneho charakteru lehoty na dodanie záznamu vysielania sa odvolací súd stotožňuje s právnym názorom odporcu, podľa ktorého účastník konania mal povinnosť doručiť Rade vyžiadané záznamy vysielania v stanovenej 7 dňovej lehote. Skutkový stav vzťahujúci sa k možnému správne deliktu bol v momente doručenia záznamov vysielania už nemenne daný a je časovo ohraničený márnym uplynutím 7 dňovej lehoty. Pokiaľ teda neboli požadované záznamy vysielania doručené nebola splnená povinnosť podľa ust. § 16 ods. 3 písm. l) zákona o vysielaní a teda došlo k naplneniu skutkovej podstaty podľa ust. § 67 ods. 2 písm. a) zákona o vysielaní. Tak ako už bolo najvyšším súdom judikované (pozri bližšie rozhodnutie NS SR sp. zn. 5Sž/37/2011, alebo 3Sž/28/2012 na ktoré poukázal odporca) lehota na dodanie záznamu vysielania nie je lehotou poriadkovou, ale lehotou v ktorej je navrhovateľ povinný splniť si svoju povinnosť vyplývajúcu mu zo zákona o vysielaní s ktorej nesplnením je spojené uloženie sankcie. To, že Rada v čase začatia konania disponovala záznamom vysielania nie je pre preukázanie porušenia zákonnej povinnosti dodať súvislý záznam z vysielania navrhovateľom v stanovenej lehote rozhodujúce, rozhodujúcou je skutočnosť, že navrhovateľ, tak ako to vyplýva zo skutkových zistení, dodal záznam z vysielania oneskorene (o 31 dní a v druhom prípade o 24 dní) od uplynutia stanovenej lehoty.

Odvolací súd sa taktiež nestotožňuje s názorom navrhovateľa, že sa v danej veci jedná a pokračujúci správny delikt, nakoľko pre naplnenie kritérií pokračujúceho správneho deliktu je potrebné, aby porušenia zákona napĺňali rovnakú skutkovú podstatu správneho deliktu, jednalo sa o čiastkové útoky toho istého páchatel'a spojené objektívnou časovou súvislosťou a existovala subjektívna súvislosť - jednotlivci zámerní páchatel'a. V predmetnej veci však neexistoval jednotlivci zámerní páchatel'a, pretože ten nemohol vopred vedieť, že bude Radou vyzvaný na doručenie záznamu a že sa správneho deliktu dopustí. Taktiež nemohol navrhovateľ ovplyvniť časovú súvislosť jednotlivých skutkov, pretože táto nebola daná z vôle vysielateľa ale zo strany Rady, ktorá vyzývala navrhovateľa na doručovanie záznamov.

Taktiež nepovažuje odvolací súd navrhovateľovu námietku ohľadne porušenia ustanovení správneho poriadku, keď odporca nevyhotovil zápisnicu z ohliadky záznamu vysielania ako dôvodnú. Treba prisvedčiť odporcovi, že podkladom pre rozhodnutie v predmetnej veci boli písomnosti Rady, ktorými bol navrhovateľ vyzvaný na doručenie vyžiadaných záznamov a nie obsah týchto záznamov, nakoľko to nebolo pre dané správne konanie dôležité. Podstatnou bola skutočnosť, že navrhovateľ tieto záznamy z vysielania nedoručil v stanovenej lehote, pričom bol s podkladmi rozhodnutia náležite oboznámený a mal možnosť sa k nim vyjadriť.

Vzhľadom na vyššie uvedené dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru o správnosti a zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu a toto ako vecne správne podľa § 250q ods. 2 O.s.p. potvrdil.

O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 O. s. p.. Navrhovateľovi nepriznal náhradu trov konania, pretože bol v konaní neúspešný.

O povinnosti navrhovateľa zaplatiť súdny poplatok za podaný opravný prostriedok vo výške 500 Eur súd rozhodol podľa § 2 ods. 4 veta druhá zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch v znení neskorších predpisov, podľa ktorého poplatníkom je tiež ten, kto podal opravný prostriedok proti rozhodnutiu správneho orgánu a v konaní nebol úspešný. Výška poplatku bola určená podľa položky č. 10 písm. g) Sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý tvorí prílohu zákona č. 71/1992 Zb..

Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v danej veci rozhodol pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

**Poučenie:**

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.